

CREACIÓ

Déu particular

TEXT: ANNA C. FERNÁNDEZ

Ell sempre camina a poc a poc. No arrossega mai els peus, és com si volés. Es mou lleuger. La vida no li pesa, els pensaments ordenats descansen en el seu front i es traslladen fins a la punta dels dits. Les mans mig adormides per un pessigolleig estrany. Els ulls oberts, desperts. Les espatlles rectes i el cos sospès; un fil transparent recorre cada articulació i s'encarrega de cada gest. A la seva mirada tot és coherent, tot és just i necessari. Avança sense mirar-se els peus, coneix perfectament el camí. No creu deixar res enrera, no pensa en el futur i ha oblidat recordar. Tot és present. Cada emoció sostinguda, cada argument ben madurat, cada paraula mesurada... Les llàgrimes li netegen els ulls. Les ressegueix amb el dit petit i beu el que hi resta. Les mans grosses podrien tapar-li tota la cara. La pell fosca el protegeix del sol. S'han creat durícies als peus; domina el terreny. No demana massa i parla ben poc. La veu greu, has de parar l'orella per escoltar-lo, parla xiuxiuejant. No espera, accepta. No jutja, comprèn. Prefereix que no el molestin gaire. És quan està sol que es troba, és en solitud que descansa. Sap aturar-se abans d'estar cansat i canviar el rumb si erra. No busca consol i poques vegades té necessitat d'ésser exterior. Una cicatriu dibuixa la seva galta esquerra, li tanca les ferides. Quan té ganes de mirar el passat l'acaricia i sent el mateix dolor d'aleshores. La roba li penja sense pressionar cap racó de pell. Els colors vius, foscos, naturals, es barregen amb la llum de la carn i el clarobscur de la seva ombra. Res li és grotesc o brut, res li cal ni li manca. Mai explica anècdotes i no sap què són els secrets. Esbossa un petit somriure a través d'uns llavis maltractats pel fred. Les desenes de pigues que habiten al seu cos són poblades de petons aliens, però ell no ho sap perquè quasi no té memòria. A voltes roman estàtic i sembla que hagi mort. Es posa la mà al cor i somia que és un tambor, porta el ritme de la percussió.

Sovint, asseguda a la gespa, imagino el meu Déu particular. Avui al vespre he dibuixat aquest.

